

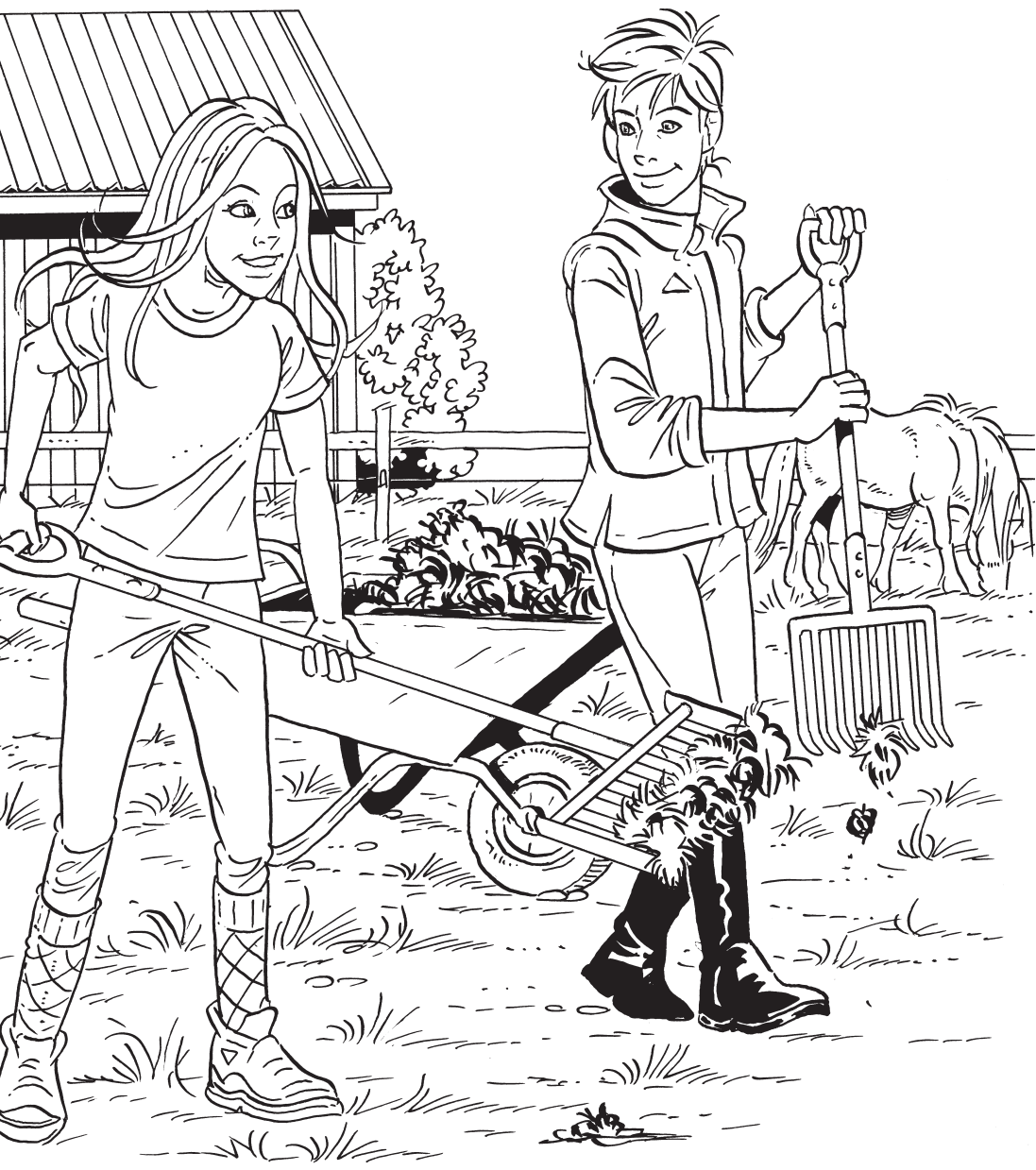
Glimma

Tävlingen

Marie Helleday Ekwurtzel
Illustrerad av Lena Furberg

Hegas

EN HÄRLIG KÄNSLA

– Måste hästar bajsas så mycket? suckade Lilly.

Hon skakade bort det långa, bruna håret ur ansiktet.

– Köp en guldfisk i stället, sa Simon.
Pyttelite bajs!

Lilly tog en bajsboll i grepen. Hon kastade den mot honom. Den träffade hans stövel. Han ryckte till och kisade mot henne. Låtsades bli arg. Lyfte upp grepen och gick till anfall. Men så började han skratta.

Lilly och Simon mockade ute i hagen.

Så var det på ridskolan Mulen. Skötarna fick hjälpa till med allt möjligt. Det tyckte Lilly bara var roligt.

Hon var tolv år. Simon var ett år äldre. De red i samma grupp. Lilly var skötare på islandshästen Glimma. Simon skötte ponnyn Komet.

Sommarlovet hade tagit slut. Skolan hade börjat igen. Det gjorde inget, tyckte Lilly. För då började ju ridskolan också.

– Vet du vad jag har hört? sa Simon. Att vissa klagar på Glimma. Att hon har konstiga gångarter. Att hon inte kan trava.

– Va, sa Lilly och blev allvarlig. Är det sant? Jag dör om Kajsa gör sig av med Glimma!

Ridläraren hette Kajsa. Hon hade tagit emot Glimma i våras. Glimma hade blivit

räddad från en gammal bonde som inte hade tagit hand om henne ordentligt.

I början hade Glimma varit rädd för allt och alla. Lilly hade jobbat mycket med henne. Nu litade Glimma på människor igen. Särskilt på Lilly.

Men Lilly var ändå orolig. Kanske Glimma inte passade på en vanlig ridskola – med vanliga hästar och ponnyer. Islandshästar har ju sina speciella gångarter, tölt och pass. De är lite annorlunda att rida.

– Äh, sa Simon och viftade med grepen. Bry dig inte om det. Glimma är cool. Det tycker Kajsa med.

Lilly log mot Simon. Han hade en blond kalufs och snälla, blå ögon. Ibland kunde han retas. Men hon visste att han gillade henne. Hon gillade honom också.

De hängde ofta i stallet. Snackade, borstade, pysslade med hästarna ...

Men var de ihop? Det visste inte Lilly riktigt. Hur kunde man veta det? Men hon hade ofta en härlig känsla när hon var med Simon.

– Och snart är det ju hopptävling, fortsatte han att peppa Lilly. Kul, va?

– Japp, sa Lilly. Även om inte hoppning är vår bästa gren. Nä, ska vi ge oss? Skottkärran är supertung nu.

– Okej, sa Simon och började köra.

Då kom en hund springande. Den kastade sig över en hög med bajs och började tugga.

– Pixi! ropade Lilly. Sluta med det där!

Pixi var Kajsas svarta labrador-valp. Den var bara fyra månader och hemskt busig. Lilly och Simon tog med sig Pixi

när de gick tillbaka till stallet.

I stallet stod Stina och borstade Ole. Stina var Lillys bästa vän. Fjordingen Ole var hennes sköthäst.

– Hej, sa Lilly. Du missade mockningen i hagen.

– Jaså, du märkte det, sa Stina retsamt. Du hänger ju bara med *du vet vem* nuförtiden.

Hon slängde med sin ljusa lugg och stirrade surt på Lilly.

– Förlåt, sa Lilly och gjorde en ledsen min. Känner du dig utanför?

Lilly strök Ole över nosen.

– Nä, log Stina. Jag skojar bara. Ni är så gulliga, så. Hoppas ni får många söta barn!

– Lagg av, fnissade Lilly. Vi är inte ens ihop. Tror jag. Han cyklade hem nu.

Men han frågade om vi skulle fika sen.

– Oh la la! sa Stina.

Då gnuggade Ole mulen mot Lillys kind.

– Han vill visst också pussas, sa Stina.

– Jag tänker inte pussa någon, invände Lilly. Bara Glimma i så fall.

2

EXTRA TRÄNING

Efter skolan nästa dag skyndade sig Lilly till stallet. Som vanligt. Hon tog in Glimma från hagen. Band upp henne utanför stallet och började borsta.

Lilly var på gott humör. Idag skulle hon ha en extra träning. En privatträning för Åse. Hon var en tränare som bara jobbade med islandshästar.

Glimma buffade lite på Lilly. Ville ha godis. Det hade hon fått hela tiden i början. När Lilly ville bli vän med henne.

– Ja, ja, suckade Lilly och tog fram en bit morot ur fickan. Varsågod, tjejen.

Glimma var grå med vit man och svans. Färgen kallades silversvart. Lilly älskade den. Glimma såg ut som en sagohäst.

Men idag var Glimma lerig. Hon hade rullat sig i hagen. Det gjorde inget. Det betyder att hästen trivs. Om en häst lägger sig ner känner den sig trygg. Eller så är den sjuk.

I augusti hade Glimma fällt sin sommarpäls. Nu i början av september var hon mörkgrå.

När Lilly hade ryktat klart sadlade och tränade hon. Dags att gå till ridbanan. Åse hade precis kommit.

– Hej! sa Åse. Hoppa upp så sätter vi igång.

– Glimma hade rullat sig, sa Lilly. Det var därför det tog lite tid.

Åse skrattade. Hon stängde grinden när Lilly och Glimma hade gått in. Lilly spände sadelgjorden ett par hål. Sen fixade hon stiglädren och satt upp.

– Börja med att skritta på långa tyglar, sa Åse. Få henne att sträcka ut halsen och långa på stegen.

Glimma frustade. Lilly klappade henne. Efter några varv kortade hon tyglarna. Det var dags att börja samla ihop hästen.

– Flytta henne undan för skänkeln, sa Åse. Se till att hon lyssnar på dig. Gör några halter.

Efter en stund var det dags att börja tölta. Tölt är en gångart som är speciell för islandshästar. Det är en slags snabb skritt. Hästen har hela tiden minst en hov i marken. Den svävar aldrig som i trav och galopp.

Lilly älskar att hänga med bästa vännerna i stallet och att ta hand om sin favorithäst Glimma. Men så en dag hittar hon konstiga utslag på Glimma. Är hästen sjuk? Tänk om de missar hopptävlingen som Lilly ser så mycket fram emot!

Och den nya tjejen i stallet, Julia, verkar nästan lite kär i Simon. Dessutom vill Julia också gärna bli skötare ... till Glimma!

Fjärde fristående boken om Glimma och Lilly. Läs också *Räddad*, *Långgritten* och *Spelet*.

Hegas

Art nr 483417

ISBN 978-91-7543-341-7

www.hegas.se

